

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κτὼ φράγκα εἰναι μόνο.
 Γιὰ τὰ ξένα ἔμωσ μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑπτὰ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
 ἐδρεύομεν στὴν γῆν των Παρθενώνων.

Τέσσαρες Ὀκτωβρίου,
 δράσις Βουλευτηρίου.

ΧΩλια κι' ἐνιακόσα τέσσαρα καὶ δέκα,
 τοὺς ἔχθροὺς, Πατρίδα, κτῶπα καὶ πελῆκα.

Ποῦτος χλῖα τρακόσα κι' ὀκτώ,
 πανηγύρι πολέμου φρικτό.

Κουδέντα τῶν ξυλίνων περὶ τῶν ἀνθρωπίνων.

Α.

Π. — Εἰσαι κάπως ἐξηγμένους.
 Φ. — Ἐχω σφρίγος, ἐχω μένος
 γιὰ πολέμους θηριώδεις,
 καταστρεπτικούς, φρικιώδεις.

Π. — Φασουλὴ μου, σὲ καλὸ σου...
 Φ. — ἔχει στρίψει τὸ μωαλό σου.
 Βάρδα βάρδα νὰ περάσω,
 θέλω, Περικλῆ, νὰ δράσω,
 τὸ σταθὶ μου νὰ τροχίσω,
 νὰ σκοτώσω, νὰ λογχίσω.

Π. — Σὲ καλὸ σου, Φασουλῆ.
 Φ. — Πόλεμος μὲ πυρπολεῖ,
 πόλεμος μὲ συνταράττει.

Καὶ κυττάζω νύκτα μέρα
 πρὸς τὰς μάχας ἐκεῖ πέρα,
 πρὸς τὴν πολεμοῦντα κράτη.

Π. — Θὰ στῆς βρέξω καὶ σιῶπα.

Φ. — ΧΩλιας δὲθ φορὰς σοὺ τῶπα
 ὅτι πέλεις μὲ φλέγει.

Κι' ἕνα μάτι φρίκης, τρέλλας,
 προσηλδὼν στὰς Βρυξέλλας,
 στὴν Ἀμβέρσα, στὴ Διέγη.

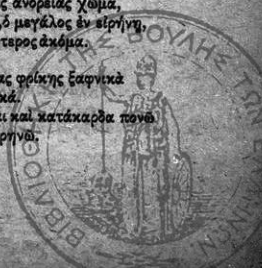
Γιὰ τοὺς Βέλγους πὼς λυποῦμαι...
 σοὶ καὶ γι' αὐτοὺς ἀν' ποῦμε
 τοὺς ἀξιῶν, ἀδελφέ μου.

Δίγως λόγῳ κι' ἀφορμῇ
 ᾗθνηκαν μὰς στὴν ὁρμῇ
 καταστρεπτικοῦ πολέμου.

Καὶ τὸ Βέλγιον ἀλήθεια δόξης στέφανος λαμπρόν...
 τίμιον κι' ἀγαπημένον καθήμενος ἀνδρείας χόμα,
 κι' ὁ λαμπρὸς ὁ Βασιλεὺς των, ὁ μεγάλος ἐν εἰρήνῃ,
 ἀναπάνη κι' ἐν πολέμῳ μεγαλῆτερος ἀδόμα.

Ποῦ περίμεναν ποτὲ των τέτοιος φρίκης ἑσφινὰ
 κι' ἀπεργράπτα κακὰ.

Γιὰ τοὺς Βέλγους πὼς λυποῦμαι καὶ κατακαρδὰ πονῶ
 καὶ τὴν τύχην των ὁρῶ.

Ένας κόσμος, χασομέρη,
 με χρυσής ειρήνης χάριν
 ήναγκάστη να προσφέρει
 εκατόμβας εις τὸν Ἀρην.

Ένας κόσμος, όπως λέγουν, ήσυχος, ειρηνικός,
 ἄρον ἄρον ἐπέστη νὰ γενῇ πολεμικός,
 κι' ἐδοξάσθη καὶ μετ' ἑξέως ἡ πατρία των ἡ χώρα,
 δὲν ἐτρέμαζε τὴν λάμψιν τῆς ρομφαίας τῆς πυρίνης,
 καὶ δὲδ' στέφανοι μεγάλοι θὰ τὴν στεφανώνουν τώρα,
 ἕνας θάνατι τοῦ πολέμου, κι' ἄλλος θάνατι τῆς ειρήνης.

Τόπος ἀληθὲς εὐδαίμων,
 πληρὸν ὁ κλύων τῶν πολέμων
 ἐπισκῆπτει τρομερός.

Κι' εἶδα πρωτεύουσας τούτων,
 εἶδα τέλην, εἶδα πλοῦτον
 παρανάλωμα πυρός.

Ὡ τῆς μοίρας τῆς γῆνις!..
 ἕνας κόσμος τῆς ειρήνης,
 ποὺ καθεὶς τὸν ἐξέτιμα.

Ἐξορμᾷ πρὸς τὴν σφαγὴν,
 καὶ τὴν πατρικὴν τοῦ γῆν
 βῆμ' ἀμφισβητεῖ πρὸς βῆμα.

Βλέπουν φοβερὴ χελάστρα,
 βλέπουν σωριασμένα κάστρα,
 τόσους πλοῦτους κτεῖρια.

Τώρα φεύγουν πανοικει
 καὶ πλανῶντες ἔδω κι' ἐκεῖ,
 καὶ τραβοῦν μαρτύρια.

Ἔτσι δίχως ἀφορμᾶς, δίχως προηγούμενα,
 καταστρέφεται κανεὶς σ' αὐτὰ κατὰ καθόμμενα.

Ἔτσι ἑαφνικά παθαίνεις συμφορές, οὐκ ἔστιν αὐταίς,
 καὶ χωρὶς αὐτῶν νὰ φταῖς
 πόλεμος θεοστυγῆς
 σὲ σωρίζει κατὰ γῆς.

Κάποιος θέλει νὰ παύσῃ κι' ἀπὸ τὸ δικαί σου σπῆτι,
 μέσ' ἀπὸ τὰ χυμάτ' σου,
 κι' ἂν τοῦ πῆς μετ' ὀλμηνιστάσου,
 τότε πόλεμον ἀμέσως ἄρον ἄρον σοῦ κηρύττει.

Καὶ σὲ βρῖσκει συμφορά,
 κι' ὅπου πρότερον χαρὰ,
 σήμερ' ἀπὸ κατ' ἔλπει.

Κλάψε, Περικλῆ, μ' ἔμενε,
 καὶ τῆς τέχνης τὰ γραμμένα
 ἀδολὰ καὶ κρύφια.

Β.

Π.—Τώρα μέσα σ' τοῦ πολέμου τοῦ μεγάλου τοῦ μπουρί,
 ποὺ δὲν φθάνει κανεὶς οἰκτός,
 θεὸς δικὴ τιμωρεῖ
 τὴν Ἐδρώπην ἀμειλίχως.

Ὅταν, φίλε Φαουλῆ,
 μέσα σ' τὴν Ἀνατολὴ
 ἐσφάζαν ὁμογενεῖς
 κι' ὁμοθρήσκους σὰν τραγιά,
 δὲν ἐπόνεσε κανεὶς
 Ἐδρωπαῖος τὸν Ραγιά.

Ὅταν ἄγριος Σατράπης
 καὶ θεοστυγῆς χασάτης
 ἀφρισμένος καὶ μὴνιων
 σ' αἵματος λουτρὸν ἐπλόθη,
 κι' ἔθυσσε τὰ πλήθη
 παντλημόνων Ἀρμενίων.

Ὅταν σ' τὴν Ἀνατολὴ
 κάθε δέστηνος φυλὴ
 ἔλυσε καιροῦς καὶ χρόνους
 με πολλοὺς ἀφάτους πόνους.

Ὅταν ἐσκυθὰν ἀφώνως σ' τοῦ ἐθιμοῦ τὴν λεπίδα,
 καὶ μαινόμενος δερρίσθη
 σὲ σωροῦς νεκρῶν ἐπ' ἔδα,
 κατεχειροκρότ' ἡ Ἄδσις.

Ὅταν βογγητὸ καὶ στόνος
 εὐχαρίστη τὰ Ντιβάνια,
 κι' εἶχαν γίνῃ τὰ Βαλκάνια
 σκοτεινὴ κοιλὰς κλυομένης.

Ὅταν στρατιὰ προσφύγων ἐξήτουσαν φωνὰ
 καὶ τοὺς ἔδιωχναν τοὺς δόλους σὰν ἀδόξοτα σκυλιά.

Ὅταν σ' τὴν Ἀνατολὴ, ποὺ λαμπροκοποῦν τὰ χιόνια,
 ἔδωκε καιροῦς καὶ χρόνα
 τῶν χριστιανῶν ρημάδια κι' ἀξημέρωται βραδείας
 νὰ σπαράξουν καρδιάς.

Ὅταν ἦτο μόνος βίος τὸ στενάζειν καὶ πονεῖν
 κι' ἔτραχε μετ' ἐπὶ τὴν Ἐδρώπην κάθε πόρτα νὰ κτυπᾷ,
 ἔλοι βούλωναν ταῦτά των καὶ δὲν ἔβρινε φωνὴν
 μὴτ' ἐπίσκοπος κανένας, μήτε Πάπας καὶ παπᾶς.

Σὲ δεήσεις, ἐκείνας,
 καὶ μικρῶν γονυκλισίας
 πάντα σ' ἐτάθηκαν κουφάι.

Καὶ ποτὶ γὰρ τὰ θειὰ μας
 καὶ τὰ τόσα βάσανά μας
 δὲν τοῦς κᾶνκε καρφί.

Ἐγελούσαν μὲ τὴν λύσαν τῶν αἰμοχαρῶν τυράννων
καὶ τὸ θέαμα τῶν φόνων,
καὶ συνεκινούντο μόνον,
ἐταν ἤκουσαν πῶς πάσχουν τὰ μελέτητα Σουλτάνων.

Ὅλα πῆγαιναν ὅτ' αὐτοὶ, τίποτα δὲν συνεκίνησε
κάθε φιλελθρῶπων κλίμα...
ὁμως ἤλθε κι' ἡ σειρά των... τώρα, Φακουλῆ, κι' ἐκεῖνοι
δοκιμάζουμε τὴν γλίκα.

Τώρα χάνονται τὰ πλούτη
καὶ τὰ δίκαια καθενός,
τώρα σφάζονται καὶ τοῦτοι
μεταξὺ των ἀπηνῶς.

Τώρα τὰ τραβοῦν κι' ἐκεῖνοι,
τώρα δάκρυα καὶ θρήνοι,
κι' Ἐριννῶδες τιμωροί.

Τώρα βογγητὰ θυμάτων
κι' ἕνας χειμαρρὸς αἰμάτων
τὴν Ἑδρώπην πλημμυρεῖ.

Καθεμίας προέδου ραβμά, κάθε σφρίγες ἀνεκόντη,
τίποτα γὰρ δὲν μένει,
τώρα κι' ἡ πολιτισμένη
κι' αἰρηνόπαθης Ἑδρώπη,
τῆς σοφίας τὸ Σχολεῖο,
ἐγὶν ἕνα μακαλλεῖο.

Τώρα πιά καὶ τῆς Ἑδρώπης περιώνυμοι πολῖται
τὴν ἐστὶν των ἀφίνουν καὶ πλανῶνται σὺν ἀλήθειαι.
Τώρα πιά καὶ τῆς Ἑδρώπης βλέπεις κόσμον πλούσιο
δίχως ἐπισόσιο.

Τώρα διωγμὸς καὶ τούτων τῶν μεγάλων ἀπηνῆς,
τώρα πᾶν κι' οἱ δυνατοί,
τώρα διώχνονται κι' αὐτοί
ἀπὸ παλαιοτουρκαλάδας σὺν κι' ἡμᾶς τοὺς ἀσθενεῖς,
δίχως γὰρ τὸ διώξιμό των νὰ σήμκνεται κανεῖς.

Τώρα καὶ τοὺς Ἑδρωπαίους μᾶς στὸ δρόμο τοὺς πετοῦν,
τώρα πρόσφυγες κι' ἐκεῖνοι καταφύγιον ζήτου.
Πλὴν ἡμεῖς χωρὶς κακία δὲν γελοῦμε ὅτ' αὐτῶν
ὅπως ἔκαναν ἐκεῖνοι ὅτ' αὐτῶν δυνάτων.

Ἡμεῖς οὖν τοὺς πονοῦμε,
μὰ κι' ἔχθροὺς πικρὰ θρηνοῦμε
ἐταν παραβουτυχοῦν.

Κι' οἱ δικοί των εἰς λυγμὸν
κι' οἱ δικοί των σπαραγμοὶ
ὅτ' ἡ καρδιά μας ἀντηχοῦν.

Στὸ στομάχι μας κανένας ἀπὸ σὰς δὲν κάθεται,
καὶ στὴν τέσση συμφορὰ
δὲν φωνάζομα σκληρὰ
πῶς σὰς πρέπει τιμωρία καὶ καλὰ νὰ πάθετα.

Γ.

Φ.— Ὁ κόσμος ὁ πλάνος
μὲ λόγχην, μὲ κρᾶνος
ὠμὸς προχωρεῖ.

Κι' ἐν μέσφ λευμώνων
ἐγρίων δαιμόνων
ἀρχίζου χοροί.

Τοῦ Χάρου κραιπάλην,
κι' ἡ κρίσιμος πάλιν
ἀκόμα μυκᾶται.

Ταυτιά μας ἀκούν
πῶς ἔλοι νικεῖν,
κανεῖς δὲν νικᾶται.

Καπνὸς καὶ βολή,
πολέμου γκράν πάσσα...

Π.— Δὲν πᾶς στὴ Βουλὴ;

Φ.— Γκούδρντα ἔ πάσσα.

Τι σπῆττα μὲ μπόμπαις γκρεμίζονται, χᾶχα,
κι' ἔδω πέφτουν κάτω τὰ σπῆττα μονάχα,
κι' ἀφίνουν ἀνθρώπους νεκροὺς παρ' ἑλπίδα,
ποῦ γῆν οὐδετέραν οἰκοῦν καὶ πατρίδα.

Π.— Τι κατάστασις, Θεέ μου!..
τί φαιδρότης τοῦ πολέμου,
τί χαρά, τί νοστιμάδα!..

Αἰφνης ὡς ἐκ περισσοῦ
ξανθοβάζει κι' ἡ φασὸς
στὸ σουλάτσο τὴν Ἀρμάδα.

Γερμανούς ἐπ' ἡρὲ μέσα,
κι' ἔγρια μόλα κι' ἔγρια λίσσα
σουλατσάρει τρομαρά.

Πλὴν κι' ὁ Στόλος μας, πολίται,
ἔμαθα πῶς ἀσχολεῖται
εἰς οὐδέτερα πυρά.

Φ. — Ἀδελφε μου Περικλέτο, ποὺ χρωστᾷς τῆς Μιχα-
πόλεμον κι' ἐγὼ κηρύττω μὲ φωνὴν διαπασῶν, [λοὺς,
κι' ἡ τρομέρα τῆς τορπιλῆς τοὺς δικούς μας τοὺς γι-
φέρνει ψάρια καὶ θηρία τῶν Βορείων θαλασσῶν. [λοὺς

Σὺρε τώρα νὰ φαρέγγης στοὺ Φαλήρου τάκοργαλι
κι' ἴσως ψάρια νὰ τσακώσης, ποὺ κανεῖς δὲν τᾶχει δῆ,
φώκιας, φάλαινας, σαρδέλας τοῦ κουτιοῦ καὶ τοῦ μπα-
καλῆ, [κάλη,
καὶ σκυλόφαρα καὶ γάδους, μπακαλίλους δηλαδὴ.

Ἀπὸ φάλαινας μπανέλας βγάλε, βλῆμῃ μου χρυσέ,
μήπως κάνουμε κανένα γιὰ τὸ στήθος μας κορσέ,
τώρα ποὺ καὶ μὴ φανέλα δὲν σοὺ δίνουν βαρεσέ.

Καὶ τοὺς χρόνους τοὺς παρόντας ἀγαστῆς ὑπ' ἐντροφίας
ἐλα, φίλε μπακαλίάρω,
νὰ συντρώγωνμε ἀφῶς
σὺν εἰλαφῇ κι' ὀξυγάρῳ.

Θέλω, Περικλῆ, μπαροῦτι,
δράσιν ἀνθρωπότητος,
δὲν μ' ἀρέσ' ἡ σάχλα τούτη
τῆς οὐδετερότητος.

Π. — Πάψε τέτοια νὰ μοῦ λὰς
πρὶν σ' ἔγης βρέξω καὶ καλαῖς.

Φ. — Θέλω φύσεις θερμοαίμους,
καὶ τὴν λῶρα γιὰ πολέμους
κάθε τόσο νὰ κουρδίζω.

Θέλω κόσμο νὰ τρομάζω,
θέλω πόλεις νὰ ρημάζω,
καὶ τὸ πᾶν νὰ βομβαρδίζω.

Θέλω, κάρ' ἀγαπητῇ,
μήτ' ἐγὼ δὲν ἔρω τί,
πτώματα, κατατροφές...

Π. — Φαίνεται πῶς θὰ τῆς ψῆς.

Φ. — Ἡ πρῶνι φύσις ἡ δειλὴ
μεταβολὰς ὑπέστη...
(Ἐξαίφνης ἄγγελος λαλεῖ
ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι.)

Ἀγ. — Πένθος ἀνὰ τὸν Αἶμον.
Φ. — Τι θλιτερά λαλεῖς;
Ἀγ. — Ἐν μέσῳ τῶν πολέμων
παθαίνουν Βασιλεῖς.

Ἡ Ρουμανία τώρα
προβαίνει μαυροφόρα.
Ἡ Ρουμανία σήμερον τὸν Κάρολο τῆς κλαῖει
καὶ τῆς μεγάλῃς μνήμης τοῦ μακαρίσμοδος τῆς λείει.

Ρίχνει μὲ πόνο δὴδ ματιαῖς
μὲς στοὺ πολέμου τῆς φωτιαῖς
καὶ τῆς τριγύρω μπόρας.

Καὶ στέκεται χωρὶς μιλιὰ
ἔμπρὸς σ' τὸν νεκρὸ τοῦ Βασιλῆα,
ποὺ σβύνει τέτοιαις ὥραις.

Ἐκεῖνος καλλιμάριμαρῃ τὴν δόξα τῆς ἐσπέρου,
κι' ἦτανε τέτοιος Βασιλῆας, ποὺ τοῦλαγες βασιλεῦς.
Κι' ἂν δὲν τὸν εὐσεφάνωσε κλεινοῦ πολέμου νίκη,
μὰ τοῦτος ἐταλεῖωσε καὶ τὴν γνωστὴ συνθήκη.

Καὶ σεις μὲ τρέπαια πολλὰ
ἔμπρὸς σ' τὸν νεκρὸ σταθίτε,
κι' ἐκάματε πολὺ καλὰ
καὶ σεις νὰ λυπηθῆτε.

Ἐκάματε πολὺ καλὰ νὰ δαίξετε καθῆμι
σὲ τούτῃ τὴν θανάτῃ...
ἐνὸς μεγάλου Βασιλῆα κι' ἀληθινοῦ χαμο
καθέννας τὸν θρῆνει.

Φ. — Μὲς στοὺ μεγάλου κλύδωνος τοὺς βρόντους τοὺς φοι-
εγάθηκ' ἕνας Βασιλῆας ἀπὸ τοῦ ἐκλεκτοῦς. [κτοὺς
Ἐγάθηκ' ἕνας Βασιλῆας ἀπὸ τοῦ τὸν τυφῶνα,
ποὺ τοῦλαγες χαλάει σου κι' ὁ Θρόνος κι' ἡ Κορὼνα.
Κι' ἔδω τὸν λυπηθήκαμε πολὺ τὸν Κάρολο σας,
ποῦθελε νάναι Βασιλῆας μόνο γιὰ τὸ καλὸ σας.

Τρέπαια δόξης καὶ τιμῆς
σ' τὸν θάνατό τοῦ στήνω,
ἀλλ' ὅμως ἔχομε κι' ἐμεῖς
Ρήγγα τὸν Κωνσταντῖνο,
ποὺ σ' ἄλλο κράτος Βασιλῆας ὡσὰν κι' αὐτὸν δὲν εἶναι,
κι' ὅλοι τοῦ λέν' βασιλεῦς γιὰ πάντα, Κωνσταντῖνε.